

[Svend Jørgensen.]

skåret fra renten, og andre er der jo ikke tale om. Det gør ikke loven ringere i mine øjne, og jeg kan også tiltræde forslaget om i et vist omfang at se bort fra bestemmelsen i folkeforsikringslovens § 38, stk. 2; ellers er hjælpen jo i nogen måde illusorisk, for disse mennesker har ganske simpelt ikke kunnet klare sig uden at have måttet søge offentlig hjælp i en kortere tid.

Jeg anbefaler på mit partis vegne lovforslaget til vedtagelse.

Alfred Jensen: Også mit parti kan hilse det foreliggende lovforslag med tilfredshed; vi kan især gøre det, hvad § 1 angår. Vi har stadig været modstandere af, at kommunehjælp skulle have retsvirkninger, modstandere af, at kommunehjælp skulle tilbagebetales, og at den kunne få valgretsfortabende virkning. Jeg finder det ganske urimeligt, at den del af befolkningen, som enten på grund af arbejdsløshed, sygdom eller forsørgerbyrder må have kommunehjælp, på nogen måde skal udsættes for, at den får de pågældende virkninger. Derfor er vi naturligvis tilfredse med, at ministeren har fremsat et lovforslag som det foreliggende, og jeg kan aldeles ikke som det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen sige: Herre, stands dine velsignelser! Efter vor opfattelse bør det ikke alene være, når der er jubilæum eller anden højtidelig anledning, at man tænker på det urimelige i disse forhold. Jeg finder det meget forkasteligt, at der skal enten en verdenskrig eller en konges dødsfald eller et 100 års jubilæum til, for at man kan yde de pågældende personer retfærdighed, for det mener jeg ikke, man gør, så længe man opretholder disse bestemmelser i forsørgsloven. Vi kunne derfor ønske, at man ikke alene hvert andet år kom med et forslag som dette, men at man ændrede loven på det pågældende område, at man tog alle disse bestemmelser ud af loven, først og fremmest naturligvis de forringende bestemmelser, der kom i 1942, og som jo udelukkende blev gennemført, fordi der var tyskere her i landet.

Vi er altså tilfredse med, at ministeren har fremsat dette lovforslag. Jeg har dog en indvending at gøre til § 1, nemlig at man ikke tænker på alimentanterne, det vil altså sige de personer, som omfattes af forsørgslovens § 307, stk. 2, punkterne 2, 3 og 4. Efter vor opfattelse bør man også tage dem med her. Det er muligt, at der er stor forskel på årsagen til, at de er kommet i den pågældende situation, og at et skøn ville være rimeligt. (Munterhed i presse-

logen). Ja, pressen morer sig altid, når der ikke er noget at more sig over. — Det er muligt, at man i visse tilfælde vil skønne, at det ikke er berettiget at eftergive, men jeg tror dog, at i langt, langt de fleste tilfælde vil det være berettiget, og så er spørgsmålet, om man bør lade de få tilfælde, hvor det er uberettiget, dominere alle de andre tilfælde. Det bør man efter min opfattelse ikke. Man bør medtage alle de personer, der falder ind under punkterne 2, 3 og 4 i § 307, stk. 2.

Hvad lovforslagets § 2 angår, er jeg ligeledes tilfreds med, at dette spørgsmål tages op til — hvad skal man sige — delvis løsning i denne forbindelse. Gennem årene har vi vel alle haft forbindelse med personer, der er kommet hjem fra udlandet, som ikke opfylder betingelserne for at få aldersrente, og som aldrig vil komme til at opfylde dem. Der har ikke været noget at gøre ved det, fordi der ikke findes nogen ventil i loven, der giver ministeren mulighed for at yde dem aldersrente. Nu kommer dette lovforslag og bøder noget på den uret, der er begået overfor de personer, det her drejer sig om. Jeg tænker først og fremmest på dem, der har været i udlandet, men naturligvis også på dem, der på grund af manglende viden er gledet ud. Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen opholdt sig en hel del ved de personer, der er rejst til udlandet, og nævnte specielt dem, der tog arbejde i Jugoslavien. Jeg forstod det ærede medlem sådan, at han mente, de rejste til udlandet for at få fordelene der og så vendte tilbage til Danmark, når der ikke var mere at gøre i udlandet, for at Danmark så skulle forsørge dem på deres gamle dage. Sådan kan man jo se på det, men det er ret kortsynet. Der er visse mennesker, der rejser ud af eventyrlyst, men hvor mange — man har lov til at sige tusinder — rejser ikke ud, fordi der ingen beskæftigelsesmuligheder er i vort land? Jeg synes, det er urimeligt, at man taler nedsættende om de personer, der tager til udlandet for at få beskæftigelse i en situation, hvor vi har over 100 000 arbejdsløse, hvor vi ikke er i stand til at give alle beskæftigelse. I stedet for burde det ærede medlem takke de mennesker, som rejser ud og forskåner vort land for at betale understøttelse, for at hjælpe dem, når man dog ikke er i stand til at give dem en stilling her i samfundet, der gør det muligt for dem ved deres nævers hjælp at tjene til livets ophold. Jeg synes, det er meningsløst at komme med sådanne udtalelser. Jeg synes ligefrem, det er en hån overfor dem, der tvunget af nød og elendighed rejser ud af landet for at skabe